

Kniha Daniel – číslo štyridsaťosem

Odhaľovanie proroctva: význam Habakukovho videnia, dvoch tabúl a tajomstva „dennej služby“ v biblickom výklade

Jeff Pippenger

2024-01-12

Rozmnoženie poznania, ktoré je znázornené videním o rieke Ulaj, je tým, čo napokon bolo zapísané na dve tabuľe Habakuka.

„S proroctvami, ktoré pokladali za vzťahujúce sa na čas druhého príchodu, bolo prepojené poučenie osobitne prispôbené ich stavu neistoty a napätého očakávania a povzbudzujúce ich, aby trpezlivo čakali vo viere, že to, čo je teraz ich chápaniu nejasné, bude v náležitom čase objasnené.

„Medzi týmito proroctvami bolo aj to z Habakuka 2,1–4: „Postavím sa na svoju stráž a postavím sa na vežu a budem čakať, aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Napiš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale pri konci prehovorí a nesklame; ak sa oddiali, čakaj naň, lebo isto príde, neomešká sa. Hľa, jeho duša, ktorá sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery.“

„Už v roku 1842 pokyn daný v tomto proroctve, aby sa „napísalo videnie a zreteľne vyznačilo na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať“, podnietil Charlesa Fitcha k vypracovaniu prorockej tabuľky na znázornenie videní Daniela a Zjavenia. Vydanie tejto tabuľky sa pokladalo za splnenie príkazu daného Habakukovi. Nikto si však vtedy nevšimol, že v tom istom proroctve je predstavené zdanlivé omeškanie v naplnení videnia — čas meškania. Po sklamaní sa toto miesto Písma javilo ako veľmi významné: „Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nesklame; ak by aj meškalo, čakaj naň, lebo iste príde, nebude meškať.... Spravodlivý bude žiť svojou vierou.“ The Great Controversy, 391, 392.

Dve tabule Habakuka sú v prorockom zmysle dvoma svedkami. Podľa Biblie majú byť dvaja svedkovia privedení spolu, aby bola potvrdená pravda.

Ale ak ťa nechce počuť, vezmi so sebou ešte jedného alebo dvoch, aby každé slovo bolo potvrdené ústami dvoch alebo troch svedkov. Matúš 18,16.

Keď sa na seba prekryjú dve Habakukove tabule (priekopnícke mapy z rokov 1843 a 1850), potvrdzujú pravdy, ktoré boli klenotmi Millerovho sna. Omyl roku 1843, znázornený na prvej tabuli, keď sa prekryje s druhou tabuľou, ustanovuje čas meškania videnia. Miller (symbolický strážca tejto histórie) sa pýtal, čo má povedať počas zápasu jeho dejín.

Na svojej strážii budem stáť a postavím sa na vežu; budem bdieť, aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem pokarhaný. Habakuk 2,1.

Pán poučil Millera, aby zapísal videnie, a vo svojom sne položil schránku, ktorá obsahovala toto videnie, na stôl uprostred svojej izby.

A Hospodin mi odpovedal a riekol: Napíš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Habakuk 2,2.

Tabuľky potom určujú čas meškania a prvé sklamanie.

Lebo videnie je ešte na určený čas; ale na konci prehovorí a nesklame. Ak sa oddiali, čakaj naň, lebo isto príde, neomešká sa. Habakuk 2, 3.

Potom je znázornený trojstupňový proces skúšky vyvolaný nárastom poznania (Millerove klenoty).

Hľa, ten, ktorého duša sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2:4.

Dve triedy uctievačov sa prejaví prostredníctvom skúšobného procesu v dvanástej kapitole knihy Daniel.

A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, obieleň a preskúšaní; bezbožní však budú konať bezbožne, a nikto z bezbožných neporozumie; ale múdri porozumejú. Daniel 12:9, 10.

Múdri z Daniela sú múdre panny z Matúša dvadsaťpäť, ktoré boli ospravedlnené vierou, a bezbožní boli bláznivé panny, ktoré sa povýšili v pýche. Na konci Millerovho sna drahokamy predstavujú olej v podobenstve o desiatich pannách, ktorým bolo posolstvo.

„Boh je zneučovaný, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posiela. Takto odmietame zlatý olej, ktorý by vylial do našich duší, aby bol sprostredkovaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie výzva: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí neprechovali vo svojich srdciach Kristovu milosť, zistia podobne ako bláznivé panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Nemajú sami v sebe moc získať olej a ich životy stroskotávajú.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

Svetlo Millerových klenotov v posledných dňoch bude žiarieť desaťkrát jasnejšie a číslo desať i svetlo sú symbolmi skúšky. V posledných dňoch, znázornených záverom Millerovho sna, svetlo pravdy predstavené na Habakukových tabuľkách prináša skúšobné posolstvo, ktoré je v podobenstve o desiatich pannách predstavené ako posolstvo polnočného volania. Tento proces skúšky je opakovaním procesu skúšky z dejín mileritov, lebo podobenstvo o desiatich pannách sa v posledných dňoch opakuje do posledného písmena.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do poslednej litery, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Desiatka je symbolom skúšky a na konci desiatich dní boli Daniel a traja mládenci na pohľad krajší a plnší než tí, ktorí jedli pokrm Babylona. Pýšni, predstavení v Habakukovi, ktorí žili z

opovážlivosti, a nie z viery, rozvinuli charakter Babylona. V dejinách milleritov sa stali dcérami Babylona a v Habakukovi sú to prorocké charakteristiky pápežstva, ktoré sú použité na označenie charakteru tých, ktorí sa rozhodli neživiť sa vierou.

Hľa, jeho duša, ktorá sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Áno, i preto, že prestupuje skrze víno, je pyšným mužom, nezostáva doma; rozširuje svoju žiadosť ako peklo, je ako smrť a nemôže sa nasýtiť, ale zhromažďuje k sebe všetky národy a hromadí k sebe všetky ľudy. Či títo všetci nepovstanú proti nemu s podobenstvom a s posmešným príslovím a nepovedia: Beda tomu, kto rozmnožuje to, čo nie je jeho! Dokedy? A tomu, kto sa zaťažuje hustým blatom! Či nepovstanú náhle tí, čo ťa budú hrýzť, a neprebudia sa tí, čo ťa budú sužovať, a ty sa nestaneš ich korisťou? Pretože si olúpil mnohé národy, všetok ostatok ľudí olúpi teba; pre krv ľudí a pre násilie páchané na krajine, na meste i na všetkých, ktorí v ňom bývajú. Habakuk 2:4–8.

Proces skúšky, ktorý prichádza na panny z Matúša dvadsaťpäť, vytvára triedu uctievačov, ktorí si vypestovali povahu severného kráľa (pápežstva), ktorý je zároveň tou mocou, čo „plienila mnohé národy“. Je to pápežská moc, ktorá je náhle uhryznutá, tak ako Jezábel zožrali psy.

Takto hovorí Hospodin: Hľa, zo severnej krajiny prichádza ľud a z končín zeme povstane veľký národ. Chytia sa luku a kopije; sú krutí a bez milosrdenstva; ich hlas hučí ako more a jazdia na koňoch, zoradení ako bojovníci do boja proti tebe, dcéra Siona. Počuli sme zvesť o ňom: naše ruky ochabli; zmocnila sa nás úzkosť a bolesť ako rodičky. Nevychádzaj na pole ani nechod po ceste, lebo meč nepriateľa a strach sú navôkol. Dcéra môjho ľudu, prepáš sa vrecovinou a váľaj sa v popole; trúchli ako za jediným synom, nariekaj prehorko, lebo zhubca na nás náhle príde. Jeremiáš 6:22–26.

Dve triedy v Habakukovi sú tí, ktorí sú ospravedlnení vierou, a tí, ktorí jedli a pili učenia Babylonu. Tí, ktorí sú v posledných dňoch Millerovho sna zobrazení ako panny, buď rozvíjajú Kristov charakter, a tak prijímajú pečať Božiu, alebo rozvíjajú charakter pápežstva a prijímajú znamenie šelmy.

„Nastal čas, aby pravé svetlo zažiarilo uprostred mravnej temnoty. Posolstvo tretieho anjela bolo vyslané do sveta, aby varovalo ľudí pred prijatím znamenia šelmy alebo jej obrazu na ich čelách alebo na ich rukách. Prijat' toto znamenie znamená dospieť k tomu istému rozhodnutiu, aké urobila šelma, a zastávať tie isté myšlienky, v priamom protiklade k Božiemu slovu. O všetkých, ktorí prijímú toto znamenie, Boh hovorí: ‚Ten istý bude piť z vína Božieho hnevu, ktoré je nalievané nezmiešané do kalicha jeho rozhorčenia; a bude mučený ohňom a sírou pred svätými anjelmi a pred Baránkom.‘“ Review and Herald, 13. júla 1897.

Panny, ktoré pijú víno Babylonu, budú napokon piť víno Božieho hnevu. U Izaiáša opilci Efraima prejavujú svoju slepú opitost tým, že prevracajú veci naruby, a takýto čin má byť považovaný za „hrnčiarsku hlinu“.

Stotožnenie „každodennej“ ako symbolu Krista obracia pravdu o „každodennej“ naruby, pretože „každodenná“ je satanským symbolom. Millerovo stotožnenie „každodennej“ s pohanstvom je priamo znázornené na Habakukových tabuľkách. Millerovo objavenie pasáže v Liste

Tesaloničanom, ktoré mu umožnilo pochopiť, že to bolo pohanstvo, čo bolo „odstránené“, aby sa zjavil „človek hriechu“, ktorý sedí v chráme Božom, je hlavnou pravdou obsiahnutou v Druhom liste Tesaloničanom, v druhej kapitole.

„Čítal som ďalej a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom by sa to [každodenná] nachádzalo, iba v Danielovi. Potom som [s pomocou konkordancie] vzal tie slová, ktoré s tým stáli v spojení: ‚odňať‘; ‚odníme každodennú‘; ‚od času, keď bude každodenná odňatá‘ atď. Čítal som ďalej a myslel som si, že v tom texte nenájdem nijaké svetlo; napokon som prišiel k 2. Tesaloničanom 2,7. 8. ‚Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len čo ten, ktorý teraz zdržuje, bude odstránený z cesty, vtedy bude zjavený ten bezbožník‘ atď. A keď som prišiel k tomu textu, ó, aká jasná a slávna sa ukázala pravda! Tu to je! To je každodenná! Nuž, čo teraz Pavol myslí tým: ‚ten, ktorý teraz zdržuje‘ alebo prekáža? Pod ‚človekom hriechu‘ a ‚bezbožníkom‘ sa myslí pápežstvo. Nuž, čo je to, čo bráni tomu, aby bolo pápežstvo zjavené? Predsa pohanstvo; teda ‚každodenná‘ musí znamenať pohanstvo.‘ — William Miller, Second Advent Manual, strana 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 6. januára 1853.

Význam výrazu „to každodenné“ v Tesaloničanom, ktorý Miller objavil, je prvoradou pravdou tohto oddielu. Keď Pavol označuje tých, ktorí nemilujú pravdu, a preto prijímú mocné zvädzanie, celkom iste tým označuje nenávisť k pravde vo všeobecnom zmysle, no pravda, na ktorú sa v tomto oddiele priamo poukazuje, je pravda, že „to každodenné“ predstavuje pohanský Rím.

Svetlom tela je oko. Ak teda tvoje oko bude prosté, celé tvoje telo bude plné svetla. Ale ak bude tvoje oko zlé, celé tvoje telo bude plné tmy. Ak je teda svetlo, ktoré je v tebe, tmou, aká veľká je to tma! Nik nemôže slúžiť dvom pánom; lebo buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo sa jedného bude pridŕžať a druhým pohŕdať. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone. Matúš 6:22–24.

Existuje iba láska k pravde alebo nenávisť k pravde. Nijaká stredná cesta neexistuje. Mocné poblúdenie, ktoré prichádza na pochabé panny z Matúša dvadsaťpäť, je založené na ich odmietnutí svetla Millerových klenotov, ktoré predstavujú záverečnú skúšku. Záverečnou skúškou starovekého Izraela bola jeho desiata skúška a Millerove klenoty žiaria v posledných dňoch desaťkrát jasnejšie. Symbolom odmietnutia Millerových klenotov je „ustavičná obet“, ktorú opilci Efraimovi postavili hore nohami v tretej generácii adventizmu. „Ustavičná obet“ je satanským symbolom pohanstva. Opilci zaviedli podvrhnutý klenot, ktorý priniesli z odpadlíkeho protestantizmu a ktorý stotožňuje „ustavičnú obet“ so symbolom Krista.

Millerovo porozumenie svojim klenotom bolo obmedzené dejinami, v ktorých bol vzbudený. Presvedčený, že Druhý príchod je nasledujúcou prorockou udalosťou, mohol smrteľný úder pápežstvu v roku 1798 predstavovať iba štvrté a posledné pozemské kráľovstvo z druhej kapitoly Danielovej knihy. Miller bol obmedzený aj vo svojom chápaní „ustavičnej“, lebo jeho svedectvo hovorí, že prostredníctvom zjavenia bol vedený k určitej metóde štúdia, pri ktorej uviedol, že používal svoju Bibliu, Crudenovu konkordanciu a čítal niektoré noviny. Jeho rozhodnutie študovať týmto spôsobom mu jednoducho prišlo na myseľ.

„Počas dvanástich rokov, keď som bol deistom, čítal som všetky dejiny, ktoré som mohol nájsť; teraz som si však zamiloval Bibliu. Učila o Ježišovi! No predsa vo mne zostávala nemalá časť Biblie zahalená tmou. Roku 1818 alebo 1819, keď som sa zhováral s priateľom, ktorého som navštívil a ktorý ma poznal a počul hovoriť ešte v čase, keď som bol deistom, opýtal sa ma dosť významným spôsobom: ‚Čo si myslíš o tomto texte a o tamtom?‘ narážajúc na staré texty, proti ktorým som ako deista namietal. Pochopil som, kam tým mieri, a odpovedal som: Ak mi dáš čas, poviem ti, čo znamenajú. ‚Koľko času chceš?‘ Neviem, ale poviem ti, odpovedal som, lebo som nemohol veriť, že Boh dal zjavenie, ktoré by nebolo možné porozumieť. Vtedy som sa rozhodol študovať svoju Bibliu v presvedčení, že môžem zistiť, čo Duch Svätý zamýšľal. No len čo som toto rozhodnutie urobil, prišla mi na um myšlienka: ‚Predpokladaj, že nájdeš pasáž, ktorej nebudeš rozumieť; čo urobíš?‘ Vtedy mi prišiel na myseľ tento spôsob štúdia Biblie: Vezmem slová z takých pasáží, vystopujem ich v celej Biblii a takýmto spôsobom zistím ich význam. Mal som Crudenovu konkordanciu, ktorá je podľa mňa najlepšia na svete; vzal som si teda ju i svoju Bibliu, sadol som si za písací stôl a nečítal som nič iné, okrem trochu novín, lebo som bol rozhodnutý poznať, čo moja Biblia znamená. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.

Millerove drahokamy neboli rozpoznané iba prostredníctvom jeho metódy štúdia, ale aj priamym zjavením od Boha.

„Boh poslal svojho anjela, aby zapôsobil na srdce roľníka, ktorý neveril Biblii, a viedol ho k skúmaniu prorociev. Boží anjeli opakovane navštevovali tohto vyvoleného, aby usmerňovali jeho myseľ a otvárali jeho chápanie proroctvá, ktoré boli Božiemu ľudu vždy temné. Jemu bol daný začiatok reťaze pravdy a bol vedený ďalej, aby hľadal článok za článkom, až napokon s úžasom a obdivom hľadel na Božie slovo. Uvidel v ňom dokonalú reťaz pravdy. To Slovo, ktoré pokladal za neinšpirované, sa teraz otvorilo pred jeho zrakom vo svojej kráse a sláve. Uvidel, že jedna časť Písma vysvetľuje inú, a keď bol niektorý oddiel jeho chápania uzavretý, našiel v inej časti Slova to, čo ho objasnilo. Na posvätné Božie slovo hľadel s radosťou a s najhlbšou úctou a bážňou.“ Early Writings, 230.

Keď sestra Whiteová uvádza, že „Boh poslal svojho anjela“ k Millerovi, označuje tým, že anjelom poslaným k Millerovi bol Gabriel, lebo „jeho anjel“ je označenie prisúdené Gabrielovi.

„Slová anjela: ‚Ja som Gabriel, ktorý stojím pred Bohom,‘ ukazujú, že zastáva postavenie vysokej cti na nebeských dvoroch. Keď prišiel s posolstvom k Danielovi, povedal: ‚A nikto mi v týchto veciach nepomáha okrem Michaela [Krista], vášho kniežaťa.‘ Daniel 10:21. O Gabrielovi hovorí Spasiteľ v Zjavení, keď vraví, že ‚ho poslal a oznámil po svojom anjelovi svojmu služobníkovi Jánovi.‘ Zjavenie 1:1.“ Túžba vekov, 99.

Gabriel a ostatní anjeli boli poslaní, aby usmerňovali Millerovu myseľ a „otvorili jeho porozumenie proroctvá, ktoré boli Božiemu ľudu vždy zahalené tmou“. Jeho posolstvo nebolo rozvinuté iba prostredníctvom jeho metódy štúdia, ale aj božským zjavením. Do jeho mysle vstúpila aj samotná metóda, ktorú používal pri štúdiu Biblie. Keď Boh vnáša pravdu do našej mysle, je to božské zjavenie, na rozdiel od dospievania k pravde prostredníctvom procesu správneho rozdeľovania Biblie. Miller robil oboje, ale božské zjavenie muselo byť súčasťou toho,

ako Miller dospel k porozumeniu predmetu „the daily“.

Miller by nerozpoznal kolísanie rodu v Danielovi, v ôsmej kapitole, vo veršoch deväť až dvanásť, pretože všetko, čo mal, bola Biblia a konkordancia, ktorá je bez akýchkoľvek informácií týkajúcich sa biblických jazykov. Nebol by videl rozdiel medzi „sur“ a „rum“, ktoré sa obe prekladajú ako „odňať“. Nebol by videl rozdiel medzi „miqdash“ a „qodesh“, ktoré sa obe prekladajú ako „svätyňa“.

Nebolo by videl pravdu slova „tamid“, ktoré sa v Biblii nachádza stoštyrikrát. Pravda, ktorú nemohol vidieť (a ktorá je zároveň aj pravdou, ktorú predsa len videl), spočívala v tom, že zo stoštyroch výskytov hebrejského slova „tamid“ v Biblii je iba v knihe Daniel hebrejské slovo „tamid“ použité ako podstatné meno. „Tamid“ je hebrejské slovo, ktoré znamená „ustavičný“, a v knihe Daniel sa prekladá ako „každodenná“.

Iba v knihe Daniel je toto slovo použité ako podstatné meno a všetkých ostatných deväťdesiatdeväť ráz je použité ako príslovka. Z tohto dôvodu, keď sa prekladatelia Biblie kráľa Jakuba stretli s tým, že Daniel použil toto slovo päťkrát ako podstatné meno, zatiaľ čo všetci ostatní pisatelia Biblie ho použili deväťdesiatdeväťkrát ako príslovku, boli pod váhou dôkazov prinútení opraviť Danielovo použitie tohto slova ako podstatného mena. Aby Daniela opravili, pridali do Slova slovo „obet“, a tak zmenili podstatné meno na príslovku. A potom, aby boli opravení prekladatelia, Ellen Whiteová bola inšpirovaná zaznamenať, že videla „vo vzťahu k ‚Dennému‘, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správne chápanie toho tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu.“

Miller sa podľa vlastného svedectva usiloval porozumieť „ustavičnej obeti“, čo napokon dosiahol v 2. Tesaloničanom. No tiež podľa vlastného svedectva, keď sa usiloval porozumieť nejakému slovu, skúmal každé miesto, kde sa toto slovo vyskytuje, a toto slovo sa v Biblii používa ešte ďalších deväťdesiatdeväťkrát. Jeho svedectvo o „ustavičnej obeti“ však je, že ju nenašiel nikde inde než v knihe Daniel, keď uviedol: „Čítal som ďalej a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom by sa to [ustavičná obet] nachádzalo, iba u Daniela.“ Miller bol vedený ku klenotom nielen svojou metódou štúdia, ale aj božským zjavením, ktoré mu bolo dané prostredníctvom služby anjelov.

Preto bolo jeho chápanie „ustavičnej“ správne, ale obmedzené. Nedokázal rozpoznať, že z piatich prípadov, v ktorých sa v knihe Daniel spomína „ustavičná“, jeden z troch prípadov, keď je „ustavičná“ „odňatá“, predstavoval iný význam než ostatné dva prípady. V jednom prípade je „ustavičná“ použitá s hebrejským slovom „rum“ a v ďalších dvoch prípadoch s hebrejským slovom „sur“. Obe slová sa prekladajú ako odňať, avšak „rum“ v ôsmej kapitole Daniela, jedenástom verši, znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“, a v jedenástej kapitole, tridsiatom prvom verši, a v dvanástej kapitole, jedenástom verši, slovo „sur“ znamená „odstrániť“.

Teológovia, ktorí sa živia babylonskou stravou a pijú z nej, tvrdia, že či už nejakú vec odstránite, alebo ju pozdvihnete, oboje predstavuje istý druh odňatia, a preto sa obe slová majú chápať tak, že nesú ten istý význam. Tvrdia, že pri všetkých troch výskytoch výrazu „ustavičná obet“, keď je „odňatá“, to vždy znamená odstrániť, a tým vlastne naznačujú, že Daniel bol pri voľbe slov nedbalý. Otvorene to nehovoria, ale svojím záverom učia, že Daniel mal pri všetkých troch

výskytoch použiť slovo „sur“, lebo podľa týchto teológov mal vraj pri každom z nich na mysli to isté, keď bola „ustavičná obeť“ „odňatá“.

To isté robia so slovami „miqdash“ a „qodesh“, ktoré sú obe v jedenástom až štrnástom verši ôsmej kapitoly prekladané ako „svätyňa“. Pri každom výskyte slova „svätyňa“ v týchto štyroch veršoch trvajú na tom, že všetky predstavujú Božiu svätyňu. Z toho opäť vyplýva, že Daniel mal jednoducho vo všetkých troch odkazoch použiť „qodesh“ a v jedenástom verši nepoužiť „miqdash“. Miller by nebol rozpoznal rozdiel medzi týmito slovami, ale novodobí teológovia ho rozpoznávajú, a keď ho rozpoznávajú, trvajú na tom, že nijaký rozdiel by sa nemal pripúšťať. A predsa Miller, ktorý rozdiely medzi týmito slovami nerozpoznával, dospel k opačnému chápaniu než novodobí teológovia.

Skutočnosť je taká, že Daniel bol nesmierne starostlivý pisateľ, ktorý ovládal hebrejský jazyk a bol uznaný za desaťkrát múdrejšieho než všetci ostatní babylonskí mudrci, ktorí boli vo svojej spoločnosti sami osebe veľmi múdrymi mužmi. Ak niekto poznal správne používanie hebrejského jazyka a spôsob, akým mal byť v týchto konkrétnych dejinách náležite vyjadrený, bol to Daniel. Ak Daniel použil odlišné slová, bolo to preto, že mali sprostredkovať odlišné významy, ktoré sa úmyselne usiloval vyjadriť. Keď sa uzná Danielovo osobité používanie slov, ktoré sa prekladajú ako „svätyňa“ alebo ako „odňať“, potvrdzujú Millerovo chápanie „ustavičného“, ktoré Miller rozpoznal práve v tom istom úseku, kde Pavol stotožňuje tých, čo nenávidia pravdu, s tými, ktorým je určené prijať mocné blúznenie.

Tí, ktorí nenávidia pravdu a veria lži, ktorá pôsobí mocné poblúdenie, sú tiež predstavení ako Efraimovi opilci, ktorí sú zobrazení v dvoch triedach. Jedna trieda predstavuje učené vedenie a druhá trieda neučený ľud, ktorý bude počúvať len to, čo ho naučia učené. To sú tí, ktorí sa skrývajú pod lžou a uzatvárajú zmluvu so smrťou. To sú tí, ktorých duša sa povyšuje v Abakukovi dva, a sú to bláznivé panny z Matúša dvadsaťpäť. To sú tí, ktorí odmietajú základné pravdy Millerovho sna, ktoré na konci žiaria desaťkrát jasnejšie (predstavujú desiatu a záverečnú skúšku pre moderný Izrael), ako to bolo predobrazené desiatou a záverečnou skúškou pre staroveký Izrael.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

A Hospodin riekol Mojžišovi: Dokedy ma bude tento ľud popudzovať? A dokedy mi nebudú veriť, napriek všetkým znameniam, ktoré som medzi nimi učinil? Udriem ich morom, vydedím ich a z teba učiním národ väčší a mocnejší, než sú oni. Mojžiš však povedal Hospodinovi: Potom o tom budú počuť Egypťania, lebo ty si tento ľud svojou mocou vyviedol spomedzi nich, a povedia to obyvatelom tejto krajiny; keď počuli, že ty, Hospodine, si uprostred tohto ľudu, že ty, Hospodine, sa dávaš vidieť z tváre do tváre, že tvoj oblak stojí nad nimi a že ideš pred nimi vo dne v oblačnom stĺpe a v noci v ohnivom stĺpe. Ak teraz zahubiš všetok tento ľud ako jedného človeka, potom národy, ktoré počuli chýr o tebe, povedia: Pretože Hospodin nebol schopný uviesť tento ľud do krajiny, ktorú im pod prísahou zaslúbil, preto ich pozabíjal na púšti. A teraz, prosím, nech sa zvelebí moc môjho Pána, ako si hovoril, keď si povedal: Hospodin je zhovievavý a veľký v milosrdenstve, odpúšťa nepravosť a priestupok, ale vinného nijako nenechá bez trestu, navštevuje nepravosť otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia. Odpusť, prosím, nepravosť tohto ľudu podľa veľkosti svojho milosrdenstva, tak ako

si odpúšťal tomuto ľudu od Egypta až doteraz. A Hospodin povedal: Odpustil som podľa tvojho slova. Ale akože žijem, celá zem bude naplnená slávou Hospodinovou. Pretože všetci tí mužovia, ktorí videli moju slávu a moje znamenia, ktoré som učinil v Egypte a na púšti, a už desať ráz ma pokúšali a nepočúvali môj hlas, istotne neuvidia krajinu, ktorú som pod prísahou zasľúbil ich otcom; neuvidí ju ani jeden z tých, ktorí ma popudzovali. Ale môj služobník Káleb, pretože bol v ňom iný duch a nasledoval ma úplne, toho uvediem do krajiny, do ktorej vošiel, a jeho potomstvo ju bude vlastníť. Numeri 14:11–24.